

Christophe Lambert

AGENTURA PENDERGAST

Kníže
temnot

FRAGMENT

Agentura Pendergast

Kníže temnot

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Christophe Lambert
Agentura Pendergast – Kníže temnot – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Christophe Lambert

Kníže temnot

Přeložila Kateřina Vranová
Ilustrace Florent Sacré

FRAGMENT

NEW YORK, 1893

Kapitola 1

Dopaden při činu

„Být kapsářem je totéž jako být iluzionistou: levá ruka upoutává pozornost diváků, zatímco pravá čaruje!“ Finn Donovan znal tu poučku nazpaměť. A také ji uměl použít v praxi: levačkou obratně vyndal z krabičky zápalku a škrtl.

„Chm... díky, chlapče,“ zahuhlal stařík, jenž až dosud marně šmátral v kapsách po zapalovači, žmoulaje v ústech tlustý doutník. Několikrát potáhl a konec doutníku se rozpálil do ruda. A přesně v tu chvíli zmizela Finnova pravá ruka v kapse mužova parádního šedého svrchníku.

Finn měl čich – tuhle kořist si vyhlédl hned,

jakmile muž vkročil na Houstonskou ulici. Byl to zbrusu nový svrchník s kožešinovým límcem. Něco takového si nemohl nechat ujít. Na to se příliš vyznal. Nóbl člověka, jako byl tento muž, potkáte v téhle čtvrti tak jednou za uherský rok. Houstonská ulice patří přistěhovalcům, kteří sotva vytáhli paty ze zaoceánských parníků.

Ty budeš dneska můj první zákazník, dědku.

Chlapík ale vlastně vůbec starý nebyl – mohlo mu být tak trochu přes padesát, ve svém kabátě byl blahobytně naditý a knír mu jen lehce prokvétal. Jenže když je člověku patnáct, připadají mu všichni dospělí jako starci – nebo snad ne?

Zatímco muž slastně nasával kouř z doutníku, změnil jeho drahé stříbrné hodinky adresu – z kapsy nóbl kabátu se přestěhovaly do kapsy Finnových rozedraných kalhot. Chlapec sfoukl zápalku, o pár kroků ustoupil a s pocitem dobře vykonané práce vysekl muži kejklířskou poklonu.

„K vašim službám, vašnosto.“

Jenže když se narovnal, pochopil, že tentokrát to

nebude tak snadné. V ústraní, ale na dohled od muže s doutníkem, se tyčil obrovský chlap, indián. V červené košili a vestičce. V klobouku s pérem. Upíral na Finna oči černé jako uhlíky. Na výšku měřil dobré dva metry a na šířku – na šířku asi taky. Byl rozložitý jako almara. A ta almara se dala do pohybu.

„Teď pěkně vrátíš, cos ukradl, chlapečku,“ procedil indián mezi zuby.

Finn ucouvl: „O co jde, šéfiku?“

„Vrať ty hodinky. Hned.“ Indián hovořil klidným hlasem, ale ruce měl sevřené v pěsti velikosti dětské hlavy.

„To musí být nějaký nedorozumění,“ zkusil to ještě Finn, ale už na nic nečekal, otočil se jako na obrtlíku a dal se na útěk.

„Zloděj, chytte zloděje!“ zaburácel za ním indiánův hlas.

Finn proplouval mezi chodci hladce jako ryba. Styl jeho pronásledovatele byl o poznání méně elegantní – připomínal dusajícího bizona. Se skloněnou hlavou a chvějícím se chřípím rozrážel dav, nelítostně

odhazuje stranou všechny, kteří se mu dost rychle neodklidili z cesty. Za oběť mu padl i pouliční stánek s potravinami. Hromady ovoce a zeleniny se rozlétly vzduchem, ale indián dusal dál, nepřestávaje rvát: „Chyťte zloděje!“

Finn nemohl uvěřit vlastním uším. *Proč se do toho ten zatracenej rudoch plete? Dyt' jsem jen trochu ulehčil nějákýmu zazobanýmu tlustochovi! Co se vzteká?*

V tu chvíli se však jeho už tak dost špatná situace ještě zhoršila: nedaleko zazněl hvizd píšťalky.

Ten zrádce přivolal policajty! Ajajaj...!

Finn se ocitl v kleštích. Ve směru, kterým utíkal, na něho čekali policisté s obušky, zezadu mu byl v patách rozzlobený indián. *Co teď?*

Rozhodl se rychle. Bleskově se otočil a vběhl do postranní uličky. Na šňůrách se tu sušilo prádlo, které zakrývalo výhled. Snad jen sám pán bůh věděl, kam ulička vedla. Ale nedalo se nic dělat, jiná cesta nebyla.

Hned po prvních pár krocích dostal od visícího prádla pár těžkých, mokrých facek. Na nic nedbal a běžel dál. Za ním duněly kroky pronásledovatelů

a jejich ozvěna v úzkém prostoru rezonovala mezi hrubými, neomítnutými zdmi. Bleskově odhrnul poslední prostěradlo a málem narazil do zdi. Ulička byla slepá. *Tak to jsem nahranej!*

Naskytla se mu však ještě jedna příležitost: požární schodiště! Vymrštil se vzhůru a zachytil se okraje prvního schodu. Jeho kovová hrana se mu ostře zařízla do rukou. Potlačil pocit bolesti a zabral ze všech sil. Námahou se mu zkřivil obličej. Ale věděl, že to stojí za to: tohle policisté nedokážou. A ten obrovský indián už vůbec ne.

„Okamžitě slez dolů, ty syčáku, to je rozkaz!“

„Máte ještě něco?“ odsekl, nijak se však nezdržoval a pelášil nahoru po schodišti. Jenže když doběhl zhruba do poloviny, ucítil, jak se mu kovová konstrukce chvěje pod nohama. Mrkl pod sebe... hrůza! Indián se vydrápal za ním! Jak jen to mohl tak obrovský člověk dokázat?!

Co je ten týpek zač? A kde se tady vzal?

Na přemýšlení však nebyl čas. V té chvíli záleželo na jediném: setřást pronásledovatele. A muž to

KNÍŽE TEMNOT

nevzdával, ani když už bylo jasné, že bude muset za Finnem až na střechu. Funěl sice jako lokomotiva, stoupal však sveřepě dál.

Finn mezitím rychle zhodnotil své možnosti. Střecha byla plochá, měla půdorys obdélníku a trčelo z ní množství cihlových komínů. Některé z nich plivaly do

vzduchu smrdutý černý kouř. V dálce se zrcadlilo moře, nad nímž kroužili rackové. Majestátní silueta sochy Svobody se k němu otáčela zády, upírajíc svůj pohled do ústí zálivu.

Byla by to pěkná vyhlídka, kdyby to zároveň nebyla past, z níž nebylo úniku: od vedlejší budovy, jakési továrny, ho dělila hluboká propast.

V tu chvíli se na střeše vynořil udýchaný indián.

„Tak tady končíš, chlapečku,“ utrousil mezi zuby, jako by Finnovi četl myšlenky. Chlapec se zoufale rozhlížel kolem sebe.

Indián sevřel pěsti: „A teď mi vrátíš hodinky pana Pendergasta.“

Tak on ví, jak se ten chlápek s knírkem jmenuje? A co s ním má společnýho? Nějakej jeho slouha? Nebo gorila? Když se mi podaří přeskocit tam na tu střechu, už mě nechytí, to by musel mít křídla.

Pohlédl ještě jednou do hlubiny rozprostírající se mezi ním a střechou továrny. Byl mladý, mrštný a silný, ale i tak to bylo zatraceně daleko.

„Nebudu ti to opakovat, kluku,“ zavrčel indián.

Strach někdy dává člověku křídla. Finn sebral všechny síly a rozběhl se.

„Nedělej to!“

Malou chvíli se chlapci zdálo, že letí. Kopal kolem sebe nohama a máchal rukama a pod ním pulzovalo město jako obrovské mraveniště obydlené miniaturními mravenčími lidmi... Pak mu silný náraz do rohu kamenné obezdívky vyrazil dech. Vykřikl bolestí a zoufale zašmátral nohama po zdi, aby našel nějakou díru, do níž by mohl strčit špičku. Po chvíli se mu to podařilo, opřel se o ni a z posledních sil se vyhoupl nahoru. Byl zachráněn! Bezvládně se odkutálel od okraje.

„Zbláznil ses?!“ hulákal na něho z protější střechy indián. „Dyt' sis mohl zlomit vaz!“

Finn se však téměř zvesela zvedl a vysekl v ten den už druhou poklonu. „Pozdravuj ode mě toho svýho Pendergasta!“ zahlaholil a pak proklouzl střešním poklopem a rozplynul se v neklidném davu velkoměsta.